

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
HOTĂRÂREA din 23 octombrie 1984

în cauza Öuztürk* contra Germaniei ,
(cererea nr. 8544/79)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului întrunită, în conformitate cu articolul 43 din Convenție Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului („Convenția”) și cu dispozițiile relevante ale Regulamentului Curții**, în Camera formată din următorii judecători:

dl G. Wiarda, președinte,
dl R. Ryssdal,
dl Thór Vilhjálmsson,
dl W. Ganshof van der Meersch,
dl F. Matscher,
dl B. Walsh,
dl R. Bernhardt,

și, de asemenea dl M.-A. Eissen, grefier și dl H. Pertzold, grefier adjuncț,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 24 septembrie 1984,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această ultimă dată, asupra aplicării în speță a articolului 50 din Convenție:

PROCEDURA ȘI FAPTE

1. Cazul a fost deferit Curții de către Guvernul Republicii Federale Germania („Guvernul”) în septembrie 1982 și, ulterior, de către Comisia Europeană a Drepturilor Omului („Comisia”) în octombrie 1982. La originea cauzei se află o cerere (nr. 8544/79) formulată împotriva acestui Stat, prin care Comisia fusese sesizată de către un cetățean turc, dl Abdulkaki Öuztürk, la data de 14 februarie 1979.

2. Camera constituită să audieze cauza s-a desesizat în favoarea plenului Curții la 27 mai 1983 (regula 48 din Regulamentul Curții. Prin hotărârea adoptată la 21 februarie 1984, Curtea a declarat că a avut loc o încălcare a articolului 6 paragraful 3 (e) din Convenție prin aceea că reclamantul nu a beneficiat de asistența gratuită a unui interpret în timpul procedurii în fața Tribunalului districtului Heilbronn (Seria A nr. 73, paragrafele 57-58 din raționament și punctul doi din dispozitivul hotărârii, p. 22-23).

Unica chestiune care trebuia rezolvată este aplicabilitatea articolului 50 în speță. Respectiv, în funcție de situația de fapt, Curtea se va limita la furnizarea detaliilor pertinente; pentru informații suplimentare, se face trimitere la paragrafele 9 și 41 din hotărârea menționată mai sus (p. 8-16).

* Cazul are numărul 9/1982/55/84. Primul număr indică poziția cazului pe lista cazurilor înaintate Curții în anul relevant, iar al doilea număr indică anul în care cazul a fost deferit Curții. Ultimele două numere indică, respectiv, poziția cazului pe lista cazurilor înaintate Curții de la înființarea acesteia și pe lista respectivelor cereri către Comisie.

** În versiunea Regulamentului aplicabil la instituirea procedurii. Versiune revizuită a Regulamentului Curții a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1983, dar numai pentru cauzele diferite Curții după această dată.

3. La audierea desfășurată la 25 mai 1983, dl. Wingerter, consilierul reclamantului, a solicitat rambursarea cheltuielilor pentru interpretare în sumă de 63, 90 DM și cheltuielile pentru serviciile de reprezentare suportate în timpul procedurii în fața instituțiilor Convenției, invocând satisfacția echitabilă pentru clientul său. Cât privește cheltuielilor suportate ulterior, el a declarat că a lăsat decizia asupra sumei la discreția Curții (ibid., p. 22, paragraful 59 din raționament). Guvernul nu s-a pronunțat asupra subiectului (ibid.).

În hotărârea sa din 21 februarie 1984, Curtea a rezervat ansamblul chestiunii (ibid., paragraful 60 din raționament și punctul 3 din dispozitivul hotărârii, p. 22-23). În aceeași zi chestiunea a fost diferită din nou Camerei în conformitate cu Regula 50, paragraful 4 din Regulamentul Curții.

4. Președintele Camerei, investit de către Cameră cu competența de a fixa procedura ulterioară, a obținut prin intermediul grefierului adjunct opiniile agentului guvernamental și a delegaților Comisiei. La 2 martie 1984, el a decis că agentul trebuie să depună memoriul său până la 16 martie 1984 și că delegatul va avea dreptul să răspundă în scris în termen de o lună.

Grefierul a primit memoriul guvernului la 15 martie. Memoriul delegatului a fost depus la 18 mai, care urmare a extinderii intervalului limită autorizată de președintele Camerei la 9 mai.

La 16 august, secretarul Comisiei a comunicat grefierului că avocatul reclamantului l-a notificat despre revendicările și comentariile lui prin telefon și nu în scris, după cum era prevăzut.

5. Dl B. Walsh, judecătorul de rezervă, l-a înlocuit pe dl J. Pinheiro Farinha, care nu a putut să participe la examnarea cauzei (regula 22, paragraful 1, și 24, paragraful 1).

6. După ce s-a consultat, prin intermediul grefierului adjunct, cu agentul guvernamental și delegații Comisiei, Camera a decis la 24 septembrie că nu era necesar de a ține o audiere.

ÎN DREPT

7. Articolul 50 din Convenție prevede următoarele:

„În cazul în care Curtea constată că o decizie luată de o autoritate juridică sau de orice altă autoritate a Înaltei Părți Contractante este total sau parțial în conflict cu obligațiunile impuse prin Convenție, și dacă dreptul intern al Înaltei Părții nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestor decizii sau măsuri, Curtea va acordapărții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

8. Reclamantul a solicitat, cu titlu de satisfacție echitabilă, rambursarea cheltuielilor de interpretare în sumă de DM 63, 90. Aceste cheltuieli au fost, oricum, acoperite de compania de asigurare a dlui Öuztürk și nu de către dl Öuztürk personal (a se vedea hotărârea din 21 februarie 1984, p. 10, paragraful 16, menționată anterior și memoriile respective ale guvernului și delegaților Comisiei). Prin urmare, nu există nici un prejudiciu care poate constitui subiectul unei reclamații a reparațiilor.

9. În continuare, dl Wingerter a solicitat în numele clientului achitarea cheltuielilor de reprezentare suportate în timpul procedurii în fața instituțiilor Convenției. Conform indicațiilor verbale pe care le-a comunicat secretarului Comisiei, aceste cheltuieli s-a ridicat la suma de 3, 000 DM.

Pentru a rambursa aceste cheltuieli în conformitate cu articolul 50, trebuie să se stabilească dacă ele au fost suportate în realitate, în mod necesar și dacă sânt estimate în mod rezonabil (a se

vedea, în special, hotărârea din 28 iunie 1984, seria A nr. 80, p. 55-56, paragraful 143). Guvernul a considerat că aceste exigențe nu au fost satisfăcute și, prin urmare, a invitat Curtea să respingă revendicarea. Delegații Comisiei s-au subscris opiniei guvernului.

De fapt, nu există nici o probă care ar demonstra că dl Öuztürk a achitat sau a fost obligat să achite sumele în litigiu. Dl Wingerter doar a comunicat revendicările la telefon, fără a furniza detalii sau o justificare documentară în pofida faptului că fusese solicitat să respecte aceste exigențe de către secretarul Comisiei (a se vedea paragraful 4). Respectiv, această parte a revendicării este de asemenea neîntemeiată.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE

Respinge revendicarea satisfacției echitabile.

Redactată în limbile engleză și franceză, varianta franceză fiind autentică, apoi pronunțată în ședință publică la Palatul Drepturilor Omului, Strasbourg, 23 octombrie 1984.

Semnat: Gérard WIARDA, președinte

Semnat: Marc-André EISSEN, grefier